

Турската Държава бѣше достигнѣла тогазь до върха на своята сила. Тя обѣмаше въ туй врѣме четиридесетъ управителства (санджацы) и четири царства подъ данѣкъ и покрываше въ Европа всички Гръція, Илирія, Българія, Панонія, Дакія, Ипиръ; въ Африка — Египетъ, берберійскыѣ земи; въ Азія — Мала-Азія, Сирія, Палестина, Армения, Кападокія, Киликія, Георгія и пр.

Еще обездата на Кандія не бѣше са свършила, когато украинскыѣ Казацы са подчинихъ на Портата и увеличи хъ земитѣ ѝ. Гетманъ Дорошенко поднесе на Султана покровителството надъ Украина и той го пріе, като назначи за управитель на тѣзь широка область самыя Дорошенка.

Поляцытѣ и Русытѣ поченахъ да са безпокоѣтъ отъ тозь сюзъ. До тогазь тѣ имахъ голѣма полза отъ съсѣдытѣ си Казацы и за туй употрѣбихъ всякаквы усилія да въспрѣтъ туй съединеніе. Като не можахъ да сполучѣтъ по този пѣтъ, Поляцытѣ напълнихъ казашкыѣ земи и са намѣстихъ въ тѣхъ. Султанътъ поиска отъ полскыя царь да са оттегли отъ чуждыѣ земи и, като не са послуша, объяви войната.

Мухамедъ самъ поведе войската си и са расположи при градъ Хотинъ на рѣка Днѣстеръ. Тамъ са съединихъ съ него и кържмскыѣ Татари. Турската войска прѣминъ тогазь рѣката и са приближи до Каменецъ, който са считаше за непристъпнень. Тозь градъ са прѣдаде подирь шестодневна обсада. Прѣвземанъето на Лембергъ наскоро подирь туй принуди полскыя царь да поиска миръ. Той подписа единъ трактатъ, който оставяше Украина на Казацытѣ, Подолія на Турцытѣ и налагаше на Польша всякогодишнень данѣкъ 22,000 дукаты.

Полскыѣтъ народъ не рачѣ да пріеме тозь унизителнень за Польша договоръ, а папата и германскыѣтъ императоръ поддържахъ неговото упорство. Туй принуди Султана да почене пакъ войната, нъ воеводата Иванъ Собѣскы го прѣвари, посрѣщѣхъ го при Хотинъ и му разби войската съвършенно. Той бѣше готовъ да гони Турцытѣ надалечъ, ако